

БЕЗСТРАШНИЯТЪ КОРАБЪ

Готовъ е корабътъ за пжтъ,
за пжтъ по синьото море...
Платната опнати плющятъ.
Кжде, въвъ кой ли край ще спре?

Въвъ оня край ли чудноватъ,
кждего радостта живѣй —
и има бисеренъ палатъ
и вѣчно като слънце грѣй?

Тамъ, гдето злото не вирѣй;
тамъ, гдето всѣки е щастливъ...
О, дали той ще оцѣлѣй —
по пжтя труденъ и бурливъ?..

И дали той ще стигне тамъ
по тѣзи морски широти?
Не знамъ... Не мога и да знамъ,
но виждамъ какъ безъ страхъ лети...

Трайко Симеоновъ

ПРОЛѢТЪ

Оглетѣ студъ, зимна хала,
снѣгътъ вредомъ се стопи.
Свѣтла пролѣтъ е настала
навсѣкжде животъ кипи.

И цвѣтенца, и тревички,
станаха отъ зименъ сънъ.
А изъ въздуха пчелички
забрѣмчаха: зънъ, зънъ, зънъ.

Край плета деца се смѣятъ,
скачатъ боси съ крѣскъ, съ викъ.
Агънца въ кошари блѣятъ,
птички пѣятъ: чикъ-чирикъ!

Въвъ полето кавалъ свири,
чакъ околността трепти,
тукъ орачи, тамъ пастири —
гльчъ отъ всѣкжде ехти.

Всичко живо се събуди,
радва се на пролѣтътъ,
всички пѣятъ и се трудятъ —
о, какъ хубавъ е свѣта

Никола Павловъ—Слѣпиятъ